

BULYÁKI ALEXANDRA

átszállás

*velem vagy most is
Cegléden, advent idején, mikor
sorra mondják be a vonatokat,
csak én vagyok ide a padra verve.*

*csak tartom, tartom, visszatartom az ömlő,
amíg tudom, de nyelem a könnyeket.
míg lesben ülnek férfiak körülöttem.
ide ő nem jön értem.*

*ilyen lehetett a kocsárdi váróterem.
csak nem téllel teli,
csak nem fojtogatón üres.*

velem vagy minden napon a világ végezetéig.

*végül nevensz: egymás mellé
rajzolódjon lábnyomunk
a halasi aszfalt havába.*

BABICZKY TIBOR

A fehér kislány

Zsófinak, Robinak és Kisborinak

*Mint egy lakatlan ház ablakai,
szilánkosak és némák a napok.
Egy szobában ülök. Nézem
a tárgyak körvonalát.
Magam is akár egy tárgy vagyok.*

*Át lehet-e virrasztani
ezt az öröknek tűnő éjszakát?
A fal fehéren feldereng. Érintetlen
gyermekágy. Érzem
az oltott méz szagát.*

*Odakint nyár van és fülledt éjszaka,
mint egy hullaház*

áramszünetkor,
zsong a világ, zümmög
egy pótgenerátor.

S a félhold, mint egy kamranélküli
beteg szív töpped
az ég mellkasában.
A csillagok fejletlen bordasora
nem emelkedik és nem süllyed már soha

többé. Egyetlen hosszan kitartott
hangot füttyül a szél
magában. Minden
megáll. Isten
hozott. Isten veled.

Jelek

Aki tegnap voltam, lesben
áll. Követ. Nincs otthona.
Harapásnyomok a testen,
s egy tenyér sötétlő nyoma.

Szájüregben árnyék lakik,
és az árnyékban beszéd.
Nem szólsz. Megszólít valakit,
s köpködi magát szerteszét.

Hazugság lesz a kert, s végül
hazugság lesz a házad.
Akit gyógyítanál, sériül,
akit csitítanál, lázad.

Hideg van. Ez a valóság.
Sötét van. Ez az igaz.
Csak lebegés van. Csak vonzás.
Csak egy tüükörkép. De ki az?